

Beslissing inzake de door KPN Telecom B.V. voor de periode 1 juli 1998 tot 1 juli 1999 voor interconnectie- en bijzondere toegangsdiensten gehanteerde tarieven

Besluit van het college van de Onafhankelijke Post en Telecommunicatie Autoriteit

op grond van artikel 6.6 en 6.9 van de Telecommunicatiewet

Inhoudsopgave

Hoofdstuk 1.	Inleiding en voorgeschiedenis	1
Hoofdstuk 2.	Bepaling van de definitieve tarieven	2
2.1	De uit EDC-II resulterende definitieve tarieven	2
2.2	De werkelijke aantallen verkeersminuten	3
Hoofdstuk 3.	Heroverweging van de systematiek	4
3.1	De aanbevelingen van de Europese Commissie	5
3.2	Standpunten van marktpartijen	5
3.3	Doel en aard van de tariefregulering	6
3.4	Het primaat van het EDC-model	6
3.5	Volatiliteit van de resulterende tarieven	6
3.6	Transparantie	7
3.7	De relatie met eindgebruikerstarieven	7
3.8	Conclusie	7
Hoofdstuk 4.	Besluit	8

Hoofdstuk 1. Inleiding en voorgeschiedenis

Onderhavig besluit betreft de tarieven voor de periode 1 juli 1998 tot 1 juli 1999, zoals die voor de door KPN in die periode aangeboden interconnectie- en bijzondere toegangsdiensten zijn gehanteerd. Voor deze periode waren in het EDC-I oordeel van 1 juli 1998 de voorlopige tarieven vastgesteld¹.

Op 29 november 1999 heeft het college het besluit genomen inzake de bepaling van de door KPN

¹ Kenmerk OPTA/MI/98/1537, Stcrt. 1998, nr 141, en zoals gewijzigd bij besluit van 1 juni 1999 (Stcrt. 1999, nr 103).

Telecom B.V. voor de periode 1 juli 1999 tot 1 juli 2000 te hanteren voorlopige tarieven². In betreffend besluit is aangegeven dat het college oorspronkelijk voornemens was om tegelijkertijd met de bepaling van deze voorlopige tarieven eveneens de definitieve tarieven voor de periode van 1 juli 1998 tot 1 juli 1999 te bepalen. De bevindingen van het college ten aanzien van de definitieve tarieven waren echter van dien aard dat het college de onverkorte uitvoering van het oorspronkelijke voornemen niet redelijk achtte, en dat, alvorens te kunnen komen tot bepaling van die tarieven, eerst nadere overwegingen nodig waren. Het college heeft zich daarom bij die beslissing van 29 november 1999 uitsluitend uitgesproken over de voorlopige tarieven voor de periode van 1 juli 1999 tot 1 juli 2000. Inzake de bepaling van de definitieve tarieven zou het college op korte termijn een separaat besluit nemen. Onderhavig besluit is daarvan de invulling. Overigens volgt dit besluit, net als het besluit inzake de voorlopige tarieven, op het EDC-II proces, zoals dat de afgelopen acht maanden is voltrokken.

Tevens bevat onderhavig besluit een aanzet tot heroverweging van de voor de jaarlijkse beoordeling van de door KPN voorgestelde interconnectietarieven gehanteerde EDC-systematiek.

Hoofdstuk 2. Bepaling van de definitieve tarieven

Op grond van de hiernavolgende nadere overwegingen is het college tot het oordeel gekomen dat in redelijkheid geen aanleiding meer bestaat voor verrekening van de voor de periode 1 juli 1999 tot 1 juli 1999 gehanteerde voorlopige tarieven. Het college ziet er bijgevolg van af zodanige verrekening op te leggen. Concreet betekent dit dat de in die periode gehanteerde voorlopige tarieven als definitief moeten worden aangemerkt. De volgende overwegingen hebben het college tot dit oordeel geleid.

2.1 De uit het EDC-II proces resulterende definitieve tarieven

Aanvaarding van de uitkomsten van de in het kader van het EDC-II proces aan KPN verzochte rekenopdrachten zou resulteren in definitieve tarieven voor de periode van 1 juli 1998 tot 1 juli 1999 die aanzienlijk hoger zouden zijn dan de voor die periode op grond van EDC-I geldende voorlopige tarieven. Zo zou het definitieve tarief voor de dienst national terminating access 21% hoger uitvallen dan het voorlopige tarief voor diezelfde dienst, voor de dienst regional terminating access 13%, en voor de dienst local terminating access 6%. Ten aanzien van de tarieven voor de verschillende carrier select diensten zou sprake zijn van een vergelijkbare stijging, terwijl het poorttarief met 15% zou toenemen.

Dit tariefniveau zou leiden tot zeer forse additionele betalingsverplichtingen voor de met KPN interconnecterende partijen; deze partijen zouden dan immers voor de door hen in de periode van 1 juli 1998 tot 1 juli 1999 van KPN afgenomen interconnectiediensten het verschil tussen de definitieve tarieven en de voorlopige tarieven met KPN dienen te verrekenen. Onverwachte naeffingen van deze omvang zouden voor een groot aantal nieuwe toetreders op de telecommunicatiemarkt zeer moeilijk te overkomen zijn, met alle nadelige effecten op de prille concurrentie vandien.

Daarnaast zou (het toestaan van) de mogelijkheid van ex post tariefstijgingen van deze omvang grote nadelige gevolgen hebben voor het investeringsklimaat in de Nederlandse telecommunicatiemarkt;

² Kenmerk OPTA/IBT/99/8000, Stcrt. 1999, nr 236.

marktpartijen hebben het college meermaals gewezen op het grote belang van een zekere stabiliteit in het tariefniveau voor interconnectiediensten. Ook het college zelf heeft hier in het EDC-I oordeel reeds op gewezen. Indien voorlopige tarieven achteraf in deze mate zouden moeten worden gecorrigeerd, zou dat marktpartijen in hun ondernemingsplannen confronteren met een grote onzekerheid ten aanzien van de uiteindelijk voor een bepaalde investeringsperiode te gelden interconnectietarieven. Daar de ingekochte interconnectiediensten voor een toetreders tot de markt gemiddeld dertig tot veertig procent van zijn totale kosten uitmaken, zou een dergelijke onzekerheid van zeer negatieve invloed zijn op de investeringsbereidheid in de telecommunicatiesector.

Mede op basis van deze bestuurlijke overwegingen acht het college de bepaling van de definitieve tarieven op het niveau zoals dat volgens strikt rekenkundige toepassing uit het EDC-II proces resulteert slecht te rijmen met de bredere doelstelling van de liberalisering van de telecommunicatiemarkt. Het college oordeelt zodanige toepassing dan ook onredelijk. De bovenbedoelde effecten van de EDC-systematiek zijn naar het oordeel van het college dermate avers dat die systematiek op dat punt in redelijkheid geen onverkorte toepassing kan krijgen.

Dat deze situatie zich zou kunnen voordoen, is reeds door de minister van Verkeer en Waterstaat in zijn Richtsnoeren interconnectie voorzien³. In deze richtsnoeren behoudt de minister zich het recht voor om na de beoordeling op kostenoriëntatie de interconnectietarieven ook nog te bezien in het licht van de mogelijkheden voor de totstandkoming van concurrentie. Het college is het met deze zienswijze van de minister eens.

2.2 De werkelijke aantallen verkeersminuten

Naast bovenstaande overweging is het college ook op basis van de volgende afweging van oordeel dat het ten aanzien van de definitieve tarieven noodzakelijkerwijs niet redelijk zou zijn om deze te bepalen conform de rekenkundige resultaten van de berekeningen van KPN.

Volgens de in het EDC-I oordeel verwoorde systematiek worden de definitieve tarieven vastgesteld op basis van KPN's definitieve cijfers over het voorgaande boekjaar, en de voorlopige op basis van prognoses voor het lopende boekjaar. Eventuele verschillen tussen de voor één bepaalde periode vastgestelde voorlopige en definitieve tarieven volgen uit het verschil tussen de voor het betreffende boekjaar geprognosticeerde kostenontwikkelingen en verkeersvolumes enerzijds, en de werkelijke kostenontwikkelingen en verkeersvolumes in het betreffende boekjaar anderzijds.

Met name ten aanzien van de bij de vaststelling van de definitieve tarieven relevante verkeersvolumes acht het college het volgende van belang. Gedurende het boekjaar 1998 - het boekjaar relevant voor de bepaling van de definitieve tarieven - heeft zich de situatie voorgedaan dat op een aantal plaatsen in KPN's net sprake was van schaarste aan capaciteit⁴. Deze schaarsteproblematiek heeft ertoe geleid dat KPN niet in alle gevallen in staat is geweest om de door met haar interconnecterende partijen gewenste capaciteit te leveren⁵.

³ Stcrt. 1997, nr 104.

⁴ Deze schaarste had betrekking op enerzijds transmissiecapaciteit en anderzijds de capaciteit van de centrales, waarbij een onderscheid is te maken in schaarste aan interconnectiepoorten (waarop met KPN interconnecterende partijen met KPN's net koppelen) en schaarste aan processorcapaciteit.

⁵ In verband met de schaarsteproblematiek is het college een aantal geschillen voorgelegd; het college heeft in twee daarvan een besluit genomen: 'Voorlopig besluit interconnectiegeschil Versatel - KPN' van 9 maart 1999

Het college acht dit van zwaarwegend belang bij de bepaling van de definitieve tarieven voor die periode. Dat KPN niet in staat is geweest om in alle gevallen de door concurrenten gewenste capaciteit te leveren, betekent immers dat in 1998 niet het volume aan (interconnectie-)verkeer tot stand heeft kunnen komen zoals dat in een situatie zonder schaarste het geval zou zijn geweest. In dit verband zij opgemerkt dat aantallen verkeersminuten, uitgaande van een bepaalde aanwezige capaciteit, van directe invloed zijn op de kosten per verkeersminuut: kort gesteld, had een groter aantal afgenomen minuten tot een betere bezetting van de beschikbare capaciteit geleid, en daarmee tot lagere kosten per minuut.

De in 1998 aanwezige schaarsteproblematiek leidt naar het oordeel van het college tot het dilemma dat enerzijds het niet redelijk zou zijn om bij de bepaling van de definitieve tarieven zonder meer uit te gaan van de werkelijke verkeersvolumes (op basis waarvan KPN de door haar voorgestelde definitieve tarieven heeft berekend), terwijl anderzijds niet duidelijk is op basis van welke verkeersvolumes de definitieve tarieven anders zouden moeten worden vastgesteld. Het hanteren van werkelijke verkeersvolumes betekent immers dat de rekening voor de schaarsteproblematiek in ieder geval deels bij de met KPN concurrerende partijen wordt gelegd. Dit zonder dat duidelijk is dat zij ook daadwerkelijk voor dat deel van de rekening verantwoordelijk mogen worden gehouden, en terwijl zij reeds zijn benadeeld door het feit dat zij de door hen bestelde capaciteit dikwijls niet conform de contracttermijnen geleverd hebben gekregen. Daarbij zou de door KPN in 1998 gepleegde extra investeringsslag, bedoeld om de capaciteitsproblemen te boven te komen, in onredelijke mate ten laste komen van de in 1998 met KPN interconnecterende partijen. Aan de andere kant valt naar het oordeel van het college niet eenduidig in te schatten welk aantal minuten in een situatie zonder schaarste tot stand zou zijn gekomen. En als een dergelijke inschatting al te maken zou zijn, acht het college het niet mogelijk om een uitspraak te doen in het vraagstuk wat dan het niveau van de kosten per minuut zou zijn geweest.

Een en ander heeft het college in deze tot het standpunt geleid dat, wat er ook zij van de in een situatie zonder schaarste tot stand gekomen aantallen verkeersminuten, vaststelling van fors opgehoogde definitieve tarieven op basis van werkelijke aantallen verkeersminuten in ieder geval niet redelijk zou zijn. Daarmee zou namelijk ten onrechte aan de vorenomschreven effecten van schaarste in 1998 voorbij worden gegaan. Voor zover de met KPN interconnecterende partijen als gevolg van de schaarste in dat jaar een neerwaarts effect op de tarieven mislopen, zou dat jegens hen temeer onrechtvaardig zijn nu hun die schaarste niet te verwijten is. Ook deze overweging leidt het college tot het oordeel dat thans in elk geval geen aanleiding bestaat de definitieve tarieven te bepalen op een hoger niveau dan de voorlopige tarieven. Het college oordeelt het dan ook redelijk de definitieve tarieven gelijk te stellen aan de voorlopige.

Hoofdstuk 3. Heroverweging van de systematiek

Het college is van oordeel dat mede naar aanleiding van het EDC-II proces en de daaruit resulterende tarieven de noodzaak bestaat om de tot dusver voor de tariefregulering van KPN's interconnectie- en bijzondere toegangsdiensten gehanteerde EDC-systematiek te heroverwegen. Hiermee is in wezen

(OPTA/I/99/1211), en 'Besluit interconnectiegeschil Enertel – KPN' van 12 juli 1999 (OPTA/IBT/99/6565). Verwezen zij ook naar het 'Position Paper OPTA over schaarste in het net van KPN' van 22 april 1999.

sprake van een heroverweging van de beoordeling van kostenoriëntatie, mede ingegeven door de geconstateerde averse uitkomsten van die beoordeling voor de ontwikkeling van de markt, en bezien in het licht van andere ontwikkelingen in die markt, met name rond schaarste in interconnectiecapaciteit. Dit is onder andere in lijn met waartoe de minister in de Richtsnoeren interconnectie reeds een voorbehoud heeft gemaakt⁶. De noodzaak van deze heroverweging is voorts gebaseerd op de volgende elementen.

3.1 De aanbevelingen van de Europese Commissie

In een tweetal aanbevelingen⁷ heeft de Europese Commissie zich uitgesproken voor de toepassing van een kostentoerekeningssystematiek gebaseerd op toekomstgerichte gemiddelde incrementele lange termijnkosten. Deze systematiek wordt ook wel aangeduid als die van de 'Long Run Average Incremental Costs' (LRAIC). Naar het inzicht van de Commissie wordt met deze 'bottom up' ('BU') systematiek gekomen tot de meest juiste bepaling van de kosten van interconnectie zoals die er zouden zijn in een aan concurrentie onderworpen markt. Hierbij zou een op werkelijke kosten gebaseerd 'top down' model kunnen zorgen voor een eventueel wenselijke controle. De aanvankelijke toepassing van een 'top down' model, zoals KPN's EDC-model, als het leidende model achtte de Commissie acceptabel voor de onmiddellijke toekomst, waarbij een controle door middel van een BU-model werd aanbevolen.

Met de Europese Commissie is het college van mening dat de uiteindelijk meest juiste systematiek om te komen tot een voor de totstandkoming van een concurrerende markt optimaal tariefniveau die van LRAIC is. Om mee te kunnen gaan in de door de Commissie aangegeven wenselijke ontwikkeling naar toepassing van deze systematiek, heeft het college reeds gedurende het EDC-II proces de ontwikkeling van een 'bottom up' LRIC model ter hand genomen⁸. Dit model, dat voortbouwt op het bestaande BU-model, is in deze fase niet toegepast in de beoordeling van de tariefvoorstellen van KPN, maar is door OPTA ontwikkeld met als primair doel het verkrijgen van nadere kennis over en ervaring op te doen met de specifieke aspecten van deze methodiek van kostentoerekening.

In samenhang met de nog uiteen te zetten elementen waarop de heroverweging van de EDC-systematiek is gebaseerd, acht het college de heroverweging van de tot op heden toegepaste systematiek passen in de door de Commissie voorgestane evolutie naar een kostentoerekeningssystematiek gebaseerd op LRAIC. Overigens heeft het college zowel in het EDC-I oordeel⁹ als in het besluit inzake de voorlopige tarieven van 29 november 1999 aangegeven dat de betreffende beslissingen de weerslag vormen van de visie van het college op dat moment ten aanzien van de wijze van vaststelling van interconnectietarieven. De mogelijkheid van een heroverweging van die wijze van vaststelling lag hierin besloten.

3.2 Standpunten van marktpartijen

⁶ "Zelfs zou, in het uiterste geval, dit kunnen leiden tot het heroverwegen van mijn beoordeling van kostenoriëntatie." (Richtsnoeren interconnectie, p. 6).

⁷ Aanbeveling 98/195/EG, PB L 73 van 12.3.1998, en aanbeveling 98/322/EG, PB L 141 van 13.5.1998.

⁸ LRIC staat voor 'Long Run Incremental Costs'. Het door OPTA ontwikkelde BU-LRIC model gaat vooralsnog niet uit van *gemiddelde* ('Average') incrementele lange termijnkosten.

⁹ "Desondanks dient men te bedenken dat OPTA dit besluit niet ziet als het eindpunt van een ontwikkeling (...). Onderhavige beslissing vormt dan ook een weerslag van de huidige visie van het college ten aanzien van de wijze van vaststelling van interconnectietarieven en het huidige inzicht in de kostenstructuur." EDC-I oordeel, pag. 1.

Gedurende het EDC-II proces heeft binnen de hierin actieve klankbordgroep een consultatie plaatsgevonden inzake een aantal meer inhoudelijke onderwerpen¹⁰. Een van deze onderwerpen betrof de gehanteerde systematiek van tariefregulering. De grote meerderheid van de in de klankbordgroep aanwezige marktpartijen heeft bij die gelegenheid aangegeven dat de meest aangewezen methode om te komen tot kostengeoriënteerde tarieven zou zijn om uit te gaan van toekomstgerichte gemiddelde incrementele lange termijnkosten. Hierbij zou het BU-model het leidende model dienen te zijn, en niet langer KPN's 'top down' EDC-model.

3.3 Doel en aard van de tariefregulering

Zoals in paragraaf 3.1 is aangegeven, onderschrijft het college het standpunt van de Europese Commissie dat het optimale tariefniveau voor de door KPN aangeboden interconnectiediensten het niveau is zoals dat tot stand zou zijn gekomen in een onder de tucht van concurrentie functionerende markt. Een dergelijk tariefniveau biedt toetreders en mogelijke toetreders tot de markt het juiste signaal in de door hen te maken afwegingen, en garandeert zodoende een minimaal noodzakelijke voorwaarde voor efficiënte markttoetreding. Met de Commissie onderkent het college dat de meest geschikte benadering van dit tariefniveau te bewerkstelligen is op basis van toekomstgerichte incrementele lange termijnkosten, zoals deze voor een efficiënte toetreders tot een concurrerende markt zouden gelden.

De tot op heden gehanteerde EDC-systematiek, waarin het primaat bij KPN's EDC-model ligt, leent zich minder voor deze doelstelling. Hoewel deze systematiek wel een aantal elementen in zich draagt die een benadering van een efficiënt kostenniveau mogelijk maken, blijft het gehanteerde kostentoerekeningsmodel toch vooral dat van KPN. Daar waar het voor de ontwikkeling van concurrentie optimale tariefniveau een kostentoerekeningssysteem veronderstelt dat is gevuld met de kosten en opbrengsten zoals representatief voor een op een concurrerende markt opererende efficiënte onderneming, is dat aan de hand van de EDC-systematiek in onvoldoende mate te controleren.

3.4 Het primaat van het EDC-model

Binnen de huidige EDC-systematiek is KPN's EDC-model, zoals gezegd, het leidende model, terwijl het door OPTA in samenwerking met marktpartijen ontwikkelde BU-model met name fungeert als middel tot toetsing van de redelijkheid van de in het EDC-model opgenomen kosten. Voor het proces van kostenoriëntatie betekent dit dat het door KPN ontwikkelde EDC-model zowel als de door KPN aangevoerde kosten uitgangspunt zijn.

Als gevolg hiervan ligt de bewijslast ten aanzien van de (on-)redelijkheid van door KPN aangevoerde kosten of kostenelementen veeleer aan de kant van andere marktpartijen en uiteindelijk OPTA, en niet daar waar ze eigenlijk zou moeten liggen: bij KPN. Een voorbeeld bij deze fundamentele tekortkoming van de gehanteerde systematiek zou kunnen zijn de door OPTA aan KPN opgedragen efficiëntiekortingen. Dit terwijl nu juist toepassing van dergelijke efficiëntiekortingen één van de elementen betreft die een benadering van het kostenniveau van een op een concurrerende markt opererende efficiënte onderneming beoogt. Opgemerkt zij dat ook de Europese Commissie toepassing van dergelijke efficiëntiefactoren gegrond acht in gevallen waarin de kosten samenhangend met het net van de gereguleerde onderneming geen volledige weerspiegeling geven van de kosten van een efficiënte exploitant¹¹.

¹⁰ Zie hoofdstuk 4 van het besluit van het college van 29 november 1999.

¹¹ Aanbeveling 98/322/EG, PB L 141 van 13.5.1998, pag. 9.

3.5 Stabiliteit van de resulterende tarieven

Een ander gevolg van het gegeven dat in de huidige EDC-systematiek de door KPN aangevoerde kosten leidend zijn, is dat de uit het proces resulterende tarieven in grote mate afhankelijk zijn van de binnen KPN gemaakte ondernemingsbeslissingen. Dit maakt de tarieven in de eerste plaats een weerslag van de kosteneffecten van door KPN gedane investeringen en het daarbij gehanteerde inkoopgedrag (inclusief inhaalslagen vanwege schaarste), en niet noodzakelijkerwijs de weerslag van de kosten die representatief geacht mogen worden voor een op een concurrerende markt opererende efficiënte onderneming. Zoals in het EDC-II proces nu is gebleken kan dit resulteren in aanzienlijke schokken in het tariefniveau. Voor de ontwikkeling van de markt betekent dit dat de uitkomsten weinig voorspelbaar zijn, waardoor nadelige effecten ontstaan op de investeringsbereidheid van toetreders, op de mogelijkheden tot innovatie van marktpartijen (zoals de ontwikkeling van nieuwe diensten), alsmede op de uitvoering van bestaande ondernemingsplannen.

3.6 Transparantie

Een derde nadelig effect van het gegeven dat in de huidige systematiek de door KPN aangevoerde kosten en het door KPN gehanteerde EDC-model leidend zijn, is dat sprake is van een voor marktpartijen slechts beperkte mate van transparantie van de kosten en van de onderliggende kostentoerekeningsmechanismen. Het model is in hoge mate een 'black box'. Hoewel dit voor OPTA in mindere mate geldt dan voor marktpartijen, is het in de huidige systematiek redelijkerwijs haalbare niveau van transparantie en inzichtelijkheid van kosten en mechanismen niet voldoende om overtuigend te kunnen stellen dat de resulterende tarieven representatief zijn voor een op een concurrerende markt opererende efficiënte onderneming.

3.7 De relatie met eindgebruikerstarieven

In het Price cap oordeel van 27 september 1999 (OPTA/EGM/99/7526) heeft het college geconstateerd dat met de introductie van price cap-regulering de systemen voor tariefregulering van eindgebruikersdiensten en interconnectiediensten van elkaar gaan afwijken. Het college heeft daarbij onderkend dat denkbaar is dat dit kan resulteren in een situatie waarbij met KPN concurrerende partijen worden ingeklemd ('squeezed') tussen 'lage' tarieven voor de consumentenmarkt en 'hoge' interconnectietarieven. Vanuit het perspectief van een bestendige ontwikkeling van een concurrerende markt is een dergelijke situatie naar het oordeel van het college een te grote belemmering. In het Price cap oordeel heeft het college dan ook reeds aangekondigd om, teneinde deze situatie te voorkomen, voorstellen voor te bereiden waarover marktpartijen zullen worden geconsulteerd. De heroverweging van de EDC-systematiek mag mede in dit licht worden gezien.

3.8 Conclusie

Op basis van bovenstaande elementen is het college van oordeel dat de tot dusver voor de beoordeling op kostenoriëntatie van de door KPN voor haar interconnectie- en bijzondere toegangsdiensten voorgestelde tarieven gehanteerde EDC-systematiek op den duur onvoldoende tegemoetkomt aan de eisen die vanuit de doelstelling voor de telecommunicatiemarkt aan een dergelijk systeem dienen te worden gesteld. Deze heroverweging leidt het college tot het standpunt dat de EDC-systematiek in elk geval voor wat betreft de situatie na 1 juli 2000 niet langer dient te worden toegepast, en dat dient te worden overgegaan op een systematiek gebaseerd op toekomstgerichte gemiddelde incrementele lange termijnkosten (LRAIC), waarbij het daartoe te hanteren BU-model leidend is, eventueel door middel van een overgangsregime.

Om aan dit standpunt een meer concrete invulling te geven bereidt het college de komende maanden een beleidsvoornemen voor, waarover de markt zal worden geconsulteerd. Over wat een en ander zal moeten betekenen voor de (wijze van) vaststelling van de definitieve tarieven voor de periode 1 juli 1999 tot 1 juli 2000 beraadt het college zich nader.

Hoofdstuk 4. Besluit

Op basis van het voorgaande besluit het college terzake van de voorlopige tarieven voor de periode van 1 juli 1998 tot 1 juli 1999 geen nadere verrekening aan partijen op te leggen. Dit betekent dat die tarieven als definitief kunnen worden aangemerkt.

HET COLLEGE VAN DE ONAFHANKELIJKE POST EN TELECOMMUNICATIE AUTORITEIT
namens het college,

prof. dr. J.C. Arnbak, voorzitter

Indien belanghebbenden zich met dit besluit niet kunnen verenigen, kunnen zij binnen zes weken, aanvangende met ingang van de dag na die waarop dit besluit is bekendgemaakt, daartegen een bezwaarschrift indienen bij de Onafhankelijke Post en Telecommunicatie Autoriteit. Bekendmaking van dit besluit heeft plaatsgevonden door middel van publikatie in de Staatscourant. Het bezwaarschrift moet worden gericht aan:

Het college van de Onafhankelijke Post en Telecommunicatie Autoriteit
Postbus 90420
2509 LK Den Haag

onder vermelding van 'Bezwaarschrift'. Het bezwaarschrift dient te zijn ondertekend en dient in ieder geval de naam en het adres van de indiener, de dagtekening, een omschrijving van het besluit waartegen het bezwaar is gericht, alsmede de gronden van het bezwaar te bevatten. Zo mogelijk dient een afschrift van het besluit en de overige op het bezwaar betrekking hebbende stukken te worden meegezonden.